

Arrest

nr. 149 114 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. CATTEAU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 1 januari 1982 in Rabat.

Toen u zes dagen oud was zou uw moeder u hebben afgestaan aan adoptieouders.

U bent opgegroeid in Salé bij een adoptiefamilie in de Salam wijk en u hebt daar gewoond tot uw vertrek uit Marokko.

U bent tot het tweede middelbaar naar school gegaan. Nadien hebt u hier en daar wat jobs gedaan en van 2000 tot 2003 hebt u gewerkt bij een timmerman.

Op uw achttiende vernam u van uw adoptiemoeder dat u was geadopteerd en sindsdien is uw leven compleet veranderd. U voelde zich helemaal alleen en in uw wijk in Salé hoorde u soms beledigingen, waaronder dat uw biologische moeder een prostitué zou zijn geweest.

Uiteindelijk besloot u in augustus of september 2004 om Marokko te verlaten.

Via uw adoptiebroer kwam u in contact met een persoon in uw wijk die samenwerkte met verschillende smokkelaars en jullie zijn overeengekomen dat u voor 12 000 euro naar Europa zou reizen. U kon onmiddellijk 2 000 euro betalen en u sprak af dat u één jaar na aankomst in Europa de tijd had om de resterende 10 000 euro te betalen.

Per auto ging u met een smokkelaar naar Italië en hebt u zich in de stad Verona gevestigd.

Eén jaar na uw aankomst in Verona, werd u door de smokkelaar gebeld en hij vroeg u om hem de overeengekomen 10 000 euro te betalen, anders zou hij u doden.

U had schrik en bent daarop in de Italiaanse stad Cuneo gaan wonen.

Toen u twee maanden later twee vrienden van u in Verona belde, zeiden zij u dat er twee personen in een auto met Franse nummerplaat naar daar waren gekomen om naar u te vragen.

U besloot daarom niet meer terug te keren naar Verona en u bent tot januari 2006 in Cuneo gebleven.

Nadien bent u per trein naar België gekomen en vier maanden later bent u terug naar Cuneo gegaan.

In januari 2007 bent u opnieuw naar België gekomen en in 2009 hebt u een regularisatieaanvraag ingediend, die in augustus 2012 werd geweigerd.

Daarna kwam u te weten over een regularisatiecampagne in Italië en in september 2012 hebt u in Italië een regularisatieaanvraag ingediend.

In maart 2013 bent u even naar België gekomen omdat uw vorige huiseigenaar zei dat u post had ontvangen en op de gemeente kreeg u een 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

U bent in april 2013 teruggekeerd naar Italië en op 2 oktober 2014 bent u opnieuw naar België gekomen om het offerfeest te vieren.

Op 4 oktober 2014 werd u door de Belgische politie gearresteerd en daarna werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 4 december zou u naar Marokko worden gerepatriëerd maar de vlucht werd geannuleerd daar u op 3 december 2014 asiel aanvraag.

U wilt niet terugkeren naar Marokko omdat u daar geen familie hebt en omdat u bijna de helft van uw leven in Europa heeft gewoond.

Voorts vreest u de smokkelaar aan wie u nog 10 000 euro moet betalen.

In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van volgende documenten: uw paspoort, identiteitskaart, uittreksel familiesamenstelling, identiteitskaart en overlijdensakte adoptievader.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst verklaart u Marokko te hebben verlaten nadat u had vernomen dat u was geadopteerd.

Er dient echter te worden vastgesteld dat dit door u ingeroepen asielmotief niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep.

U stelt immers Marokko te hebben verlaten nadat u door uw adoptiemoeder op de hoogte was gesteld dat u was geadopteerd; u voelde zich hierdoor alleen en op straat werd u omwille hiervan beledigd, een gegeven waaronder uw fierheid heeft geleden.

Deze motieven vallen niet onder criteria van de Conventie en evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Het feit dat u geadopteerd bent, u zich overgeleverd voelde aan zichzelf en, zo stelt u, geen familie hebt in Marokko, betekent immers niet dat u bij terugkeer zou geconfronteerd worden met een situatie die zou oplopen tot een mogelijke schending van een absoluut mensenrecht zoals het recht op leven of het recht om niet gefolterd te worden of het recht om geen inhumane of vernederende behandeling te moeten ondergaan.

Daarenboven stelt u expliciet dat u nooit problemen hebt gekend met de Marokkaanse autoriteiten, noch met uw adoptiefamilie en blijkt dat uw adoptiebroer u zelfs heeft geholpen om uw reis te regelen (CGVS, pp. 4-5-6-7, 9).

Voorts verklaart u de smokkelaars te vrezen aan wie u nog 10 000 euro moet betalen.

Ook dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Conventie van Genève, daar dit een louter economisch motief is.

Noch is dit een reden om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Deze problemen dateren immers van toen u in 2005 met de dood werd bedreigd omdat u het geld niet hebt terugbetaald, en bovendien blijkt dat u daarna geen problemen meer hebt gehad, want u was naar een andere stad verhuisd.

U verklaart weliswaar dat u nog steeds het risico loopt om gedood te worden omdat het om één grote organisatie gaat en dat het niet voor niets is dat er in 2005 twee personen naar Verona waren gekomen om u te zoeken, maar dit argument kan niet overtuigen, daar u na 2005 met rust werd gelaten en u bovendien verschillende keren naar Italië bent teruggekeerd.

Mocht het netwerk van de smokkelaars zo groot zijn als u beweert, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze u in de afgelopen tien jaar wel zouden hebben weten te vinden (CGVS, pp. 6-7-8-9).

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De kopieën van documenten die zich in uw dossier bevinden, zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen, daar uw paspoort, identiteitskaart, uittreksel familiesamenstelling, identiteitskaart en overlijdensakte van adoptievader, betrekking hebben op uw identiteit en de identiteit van uw adoptievader en deze elementen staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 februari 2015 aan (zie p. 2) dat de Dienst Vreemdelingenzaken Italië “als het land verantwoordelijk voor de asielaanvraag (had) moeten aanduiden”.

Hij verwijst dienaangaande naar artikel 13 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Verzoeker benadrukt dat hij jaren in Italië heeft verbleven, wat (zie p. 3) “moge blijken uit zijn verhaal gedaan tijdens het interview bij het CGVS” en “uit het vonnis in bijlage uitgesproken door een Italiaanse strafuitvoeringsrechtbank”, dat hij voegt bij zijn verzoekschrift.

Volgens verzoeker geeft dit vonnis aan (zie p. 3) “dat er een zekere mate van betrokkenheid is met de Italiaanse samenleving, wat samengenomen met het verhaal van verzoeker, meer is dan noodzakelijk vereist krachtens artikel 22 vierde lid van de Dublin III verordening”.

Verzoeker besluit dat, krachtens de Dublin III-verordening, Italië het land verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker is; (zie p. 3) “bijgevolg dient uw zetel in het tussen te komen vonnis, de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de secretaris voor migratie, in de praktijk de Dienst Vreemdelingenzaken, te bevelen de procedure volgens de Dublin III verordening te starten en te volbrengen ten einde ofwel verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten over te dragen, ofwel verzoeker toe te laten uit eigen beweging naar Italië te gaan, ten einde aldaar de asielprocedure te gronde te kunnen laten behandelen”.

Hij wijst er nog op dat hij (zie p. 3) “vragende partij is om zijn asielaanvraag in Italië te laten behandelen”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, (zie p. 4) “voor recht te zeggen dat overeenkomstig de Dublin III verordening de Italiaanse staat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker” en “aldus, de Belgische staat, vertegenwoordigd door de secretaris voor migratie, in de praktijk de Dienst Vreemdelingenzaken, te bevelen de procedure volgens de Dublin III verordening te starten en te volbrengen met Italië als verantwoordelijk land voor de behandeling van de asielaanvraag, ten einde ofwel verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten over te

dragen, ofwel verzoeker toe te laten uit eigen beweging naar Italië te gaan, ten einde aldaar de asielpprocedure te gronde te kunnen laten behandelen”.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie p. 5) *“Vonnis van de Italiaanse rechtbank dd. 3 november 2014”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Over de rechtspleging

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de Dienst Vreemdelingenzaken destijds Italië *“als het land verantwoordelijk voor de asielaanvraag (had) moeten aanduiden”* en verwezen wordt naar de artikelen 13 en 22, 4de lid, van de Dublin III-verordening, alsook naar het bij het verzoekschrift gevoegde *“Vonnis van de Italiaanse rechtbank dd. 3 november 2014”*, stelt de Raad vast dat dit middel geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissing -zijnde de beslissing van 20 januari 2015 van de commissaris-generaal, houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus- en dat het middel derhalve onontvankelijk is.

In het verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen, *“voor recht te zeggen dat overeenkomstig de Dublin III verordening de Italiaanse staat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker”* en *“aldus, de Belgische staat, vertegenwoordigd door de secretaris voor migratie, in de praktijk de Dienst Vreemdelingenzaken, te bevelen de procedure volgens de Dublin III verordening te starten en te volbrengen met Italië als verantwoordelijk land voor de behandeling van de asielaanvraag, ten einde ofwel verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten over te*

dragen, ofwel verzoeker toe te laten uit eigen beweging naar Italië te gaan, ten einde aldaar de asielprocedure te gronde te kunnen laten behandelen”.

De Raad wijst erop dat, wat de bestreden beslissing betreft, het beroep wordt behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet, met name een beroep in volle rechtsmacht, geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77/1 van de vreemdelingenwet.

Deze procedure laat de Raad, in de huidige zaak, niet toe uitspraak te doen over welk land verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag volgens de Dublin III-verordening, noch laat deze procedure toe dat de Raad bevelen zou geven aan de Belgische Staat, directie Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift, en ook ter zitting, geen enkel inhoudelijk argument aanbrengt tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoon, gezien:

(i) het motief van verzoeker dat hij een adoptief kind is, zich overgeleverd voelde aan zichzelf en geen familie heeft in Marokko, niet ressorteert onder criteria van de vluchtelingenstatus in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en ook geen aanleiding geeft om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten, noch met zijn adoptiefamilie, en dat zijn adoptiebroer hem zelfs heeft geholpen om zijn reis te regelen (zie het verhoorverslag van 15 januari 2015, p. 4-7, 9);

(ii) ook de vrees van verzoeker voor de smokkelaars -aan wie hij nog 10 000 euro moet betalen-, niet ressorteert onder criteria van de vluchtelingenstatus en ook geen reden uitmaakt om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, temeer daar deze feiten dateren van in 2005 en blijkt dat verzoeker daarna geen problemen meer heeft gehad, hoewel hij nog verschillende keren naar Italië is teruggekeerd (zie het verhoorverslag, p. 6-9) -waar trawanten van de smokkelaar hem zochten-.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Het relaas van verzoeker kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, met name Marokko een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizendvijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

M. BONTE